

Sygn. akt

III AUa 457/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 listopada 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **6 listopada 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **P. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **8 kwietnia 2014 r.** sygn. akt **IV U 1107/13**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 457/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., decyzją z 9 września 2013 r. wydaną w oparciu o przepisy ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej odmówił wnioskodawcy P. K. prawa do renty socjalnej wskazując, iż komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 28 sierpnia 2013 r. nie stwierdziła, że jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem P. K. dowodząc, iż aktualny stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy wskazał na stwierdzone u niego schorzenia będące następstwem złamania trzonu łopatki prawej oraz złamania guzka większego kości ramiennej prawej. W konkluzji wniósł o pozytywne rozpatrzenie wniesionego odwołania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując tezę o słuszności swojej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem

z 8 kwietnia 2014 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał na rzecz wnioskodawcy prawo do renty socjalnej na okres dwóch lat licząc od daty złożenia wniosku o to świadczenie tj. 4 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy ustalił, iż P. K. (urodzony (...)), był uprawniony do renty socjalnej od 1 kwietnia 2010 r. Wnioskiem z 4 czerwca 2013 r. wystąpił ponownie o ustalenie prawa do tego świadczenia. W jego rozpoznaniu poddany został badaniu zarówno przez lekarza orzecznika, jak i komisję lekarską ZUS. W wydanych orzeczeniach gremia te uznały, iż w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Poddając weryfikacji stanowisko wskazanych wyżej podmiotów, Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu reumatologii i schorzeń kręgosłupa. Powołany biegły, rozpoznał u wnioskodawcy pourazowe uszkodzenie prawego nerwu pośrodkowego i łokciowego ze znacznym ograniczeniem funkcji ręki oraz nawracające wysięki w stawach kolanowych na tle spondyloartropatii łuszczykowej. Wskazując na brak poprawy parametrów elektromiograficznych oraz funkcji ręki prawej uznał, że wskazane schorzenia, skutkują u wnioskodawcy nadal całkowitą niezdolnością do pracy na okres dwóch lat. Sąd Okręgowy przyjął wiarygodność wniosków końcowych tej opinii uznając, iż występujące u wnioskodawcy schorzenia powstałe przed osiągnięciem przez niego osiemnastego roku życia, czynią go nadal całkowicie niezdolnym do pracy na okres dwóch lat licząc od daty złożenia wniosku o świadczenie tj. od 4 czerwca 2013 r. Reasumując Sąd Okręgowy przyjął, że P. K. spełnia wymogi z art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, wobec czego zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany organ rentowy zarzucając oparcie go na wadliwej opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałego w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej.

W uzasadnieniu pozwany organ naprowadził, że w sprawie nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności faktyczne, gdyż sporządzona w sprawie opinia przez biegłego reumatologa budzi zastrzeżenia w aspekcie formalnym jak i prawnym. Pozwany podkreślił, że z dokumentacji medycznej wnioskodawcy wynika, iż pozostaje on w leczeniu w poradni dermatologicznej z powodu rozpoznanej łuszczycy, wobec czego wydana przez biegłego reumatologa opinia jest niepełna. Nadto, organ zarzucił, iż biegły nie ustosunkował się do odmiennego stanowiska innych gremiów lekarskich orzekających w sprawie, w szczególności opinii specjalistów neurologów ZUS.

W związku z powyższym apelujący wniósł o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu reumatologii, a dodatkowo również z zakresu dermatologii i specjalisty medycyny pracy, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, zważył co następuje :

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawca P. K. spełnia ustawowe warunki do uzyskania prawa do renty socjalnej. W szczególności ustalenia w sprawie wymagało, czy w aktualnym stanie zdrowia jest on całkowicie niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach wskazanych w art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej.

Przypomnieć należy, iż w sprawach dotyczących oceny stanu zdrowia,

w których ustaleń faktycznych dokonuje się na podstawie dowodów wymagających wiedzy medycznej, a więc wiadomości specjalnych, zasadniczym dowodem

w postępowaniu jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy, data powstania tej niezdolności oraz jej charakter. Taki też dowód został przez Sąd Okręgowy

w K. przeprowadzony (opinie biegłego k. 9 – 10). Na jego podstawie tamtejszy Sąd trafnie ustalił, iż P. K. jest okresowo całkowicie niezdolny do pracy z powodu pourazowego uszkodzenia nerwu pośrodkowego i łokciowego ze znacznym ograniczeniem funkcji ręki oraz znacznych wysięków w stawach kolanowych na tle spondyloartropatii łuszczykowej, która to niezdolność powstała przed ukończeniem przez niego 18 roku życia.

W ocenie tutejszego Sądu Apelacyjnego, postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia wskazanego wyżej ustawowego warunku uzyskania renty socjalnej, zostało prawidłowo przeprowadzone. Sporządzoną opinię sądowo-lekarską Sąd I instancji ocenił jako dowód zupełny i wiarygodny i z oceną taką, wbrew stanowisku organu rentowego prezentowanemu w apelacji, należy się zgodzić. W szczególności stwierdzić należy,

że przedmiotowa opinia została oparta na szczegółowym wywiadzie oraz wnikliwej analizie dokumentacji medycznej wnioskodawcy jak i jego badaniu fizykalnym. Spełnia zatem wszelkie kryteria dla uznania jej pełnej mocy dowodowej. Nadmienić należy,

że dokonując analizy dokumentacji medycznej wnioskodawcy wskazany biegły jednoznacznie stwierdził, że orzeczona u wnioskodawcy od 29 kwietnia 2010r. całkowita niezdolność do pracy trwa nadal. Uzasadniając swe stanowisko powołał się na zalegające w aktach rentowych wyniki badań elektromiograficznych z 2009r. i 2011r., stwierdzając brak poprawy parametrów elektromiograficznych oraz brak poprawy funkcji ręki prawej wnioskodawcy. Odnosząc się do opinii gremiów lekarskich ZUS orzekających na etapie postępowania administracyjnego wskazany biegły stwierdził, iż opinii tych nie podziela. W ocenie tutejszego Sądu wskazana opinia jest wystarczająca dla oceny stanu zdrowia P. K.. Powołany biegły dysponował bowiem fachową wiedzą medyczną pozwalającą na zajęcie właściwego stanowiska, a jego dobór – wbrew zarzutom apelacji - uwzględniał rodzaj występujących u wnioskodawcy schorzeń. Stąd też nie zachodziła potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego, o co wnosił organ rentowy zwłaszcza w postulowanym w apelacji zakresie. Przypomnieć należy, że organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu dermatologii oraz medycyny pracy. Tymczasem z dokumentacji medycznej wnioskodawcy nie wynika, aby pozostawał on w leczeniu w poradni dermatologicznej jak sugeruje w treści apelacji pozwany organ. Nie wynika również, aby rozpoznane u niego schorzenia wymagały oceny przez biegłego z zakresu tej specjalizacji. Zawniosowany dowód uznać zatem należało za nieprzydatny do wyjaśnienia istotnych w sprawie okoliczności, z którego to względu wniosek o jego przeprowadzenie został oddalony. Co się z kolei tyczy specjalisty z zakresu medycyny pracy, to stwierdzić należy, że w toku postępowania przed organem rentowym ani lekarz orzecznik ani komisja lekarska, na przestrzeni ostatnich czterech lat, mimo wydania trzech korzystnych dla wnioskodawcy decyzji w latach 2010 - 2012, nie dostrzegli potrzeby poddania wnioskodawcy badaniu przez specjalistę z zakresu medycyny pracy, stąd też aktualnie zgłoszony w tym przedmiocie wniosek uznać należało jako zmierzający do wydłużenia postępowania dowodowego, z którego to względu nie został on uwzględniony.

Wobec powyższego, podziеляjąc zarówno ustalenia, jak i ocenę prawną sprawy, poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc, oddalił apelację organu rentowego.